

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างกัน (Interrelationship studies) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการตัดสินของทรงฆ้องของมาตราทัศนคติแบบเซอร์สโตนของผู้ตัดสินที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูแตกต่างกัน

จะขอกล่าวถึงขั้นตอนการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. กลุ่มตัวอย่าง
๓. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล
๔. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับอนุญาตจากภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ใช้มาตราทัศนคติต่อวิชาชีพครู ๒ ฉบับ คือ

๑. มาตราทัศนคติต่อวิชาชีพครู ซึ่งตัดสินโดยวิธีการของเซอร์สโตน (Thurstone's Method) สร้างและพัฒนาโดย สวัสดิ์ ประทุมราช และ สุภาพ วากระเขียน แห่งภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๔๔ ข้อ ซึ่งเป็นตัวแทนของคามাত্রาจาก ๑ ถึง ๑๑ ค่าละ ๔ ข้อ (สวัสดิ์ ประทุมราช และสุภาพ วากระเขียน ๒๕๒๕ : ๔๕)

๒. มาตราทัศนคติต่อวิชาชีพครู ที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับ คัดเลือกกลุ่มผู้ตัดสิน ที่มี

ทัศนคติต่อวิชาชีพครูในระดับต่าง ๆ มาตรการทัศนคติต่อวิชาชีพครูฉบับนี้สร้างโดย สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และนิยะดา ศรีจันทร์ แห่งภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งสร้างขึ้นตามทฤษฎีของมาร์ติน ฟิชบีน (Martin Fishbein) ประกอบด้วยข้อกระทง ๑๘ ข้อ ซึ่งมีความตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาจากความ เป็นตัวแทนของความเชื่อตามสามัญสำนึก (Salient beliefs) เกี่ยวกับวิชาชีพครู และมีความตรงตามทฤษฎีที่น่าเชื่อถือ ทั้งนี้ โดยมีหลักฐานสนับสนุนจากผลการทดสอบสมมุติฐานของการวิจัย ๕ ข้อ อีกทั้งมีความเที่ยงในระดับสูงพอสมควร คือ ความเที่ยงแบบสอบซ้ำ มีค่าเท่ากับ ๐.๖๘ และความเที่ยงแบบความคงที่ภายในมีค่าระหว่าง ๐.๕๕ และ ๐.๖๗ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์และนิยะดา ศรีจันทร์ ๒๕๒๒ : ๓๑๑) สิ่งสำคัญประการหนึ่ง คือ มาตรการทัศนคตินี้สามารถคิดคะแนนได้สองแนว คือ ตามแนวของทฤษฎีฟิชบีน และตามแนวดิเกอร์ท

ในปีการศึกษา ๒๕๒๕ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ได้ปรับปรุงและเขียนข้อกระทงเพิ่มขึ้น เป็นมาตรการทัศนคติที่ประกอบด้วยข้อกระทง ๓๐ ข้อ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นมาตรการทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่สร้างตามแนวทฤษฎีของ มาร์ติน ฟิชบีน มีความเป็นมาตรฐานยิ่งขึ้น

มาตรการทัศนคติต่อวิชาชีพครูฉบับนี้ ประกอบด้วย ๒ ภาค คือ
 ภาคที่ ๑ ข้อความเกี่ยวกับคุณลักษณะอาชีพโดยทั่วไป หรือสภาพการณ์บางประการ (ใช้สัญลักษณ์ e_i)
 ภาคที่ ๒ ข้อความเกี่ยวกับความเชื่อในวิชาชีพครู หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาชีพครู (ใช้สัญลักษณ์ b_i)

วิธีให้คะแนนข้อกระทงของมาตรการทัศนคติต่อวิชาชีพครู

การให้คะแนนในแต่ละภาคของมาตรการทัศนคติต่อวิชาชีพครูแตกต่างกัน คือ
 ภาคที่ ๑ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนนดังนี้ คือ

ดีมาก	ให้ ๕
ดี	ให้ ๔
พอใช้	ให้ ๓
ไม่ดี	ให้ ๒
ไม่ดีเลย	ให้ ๑

ส่วนข้อความทางลบให้คะแนนกลับกันกับข้อความทางบวก คือ ๑,๒,๓,๔

และ ๕ ตามลำดับ

ภาคที่ ๒ สำหรับข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ ๕
เห็นด้วย	ให้ ๔
เฉย ๆ	ให้ ๓
ไม่เห็นด้วย	ให้ ๒
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ ๑

ส่วนข้อความทางลบให้คะแนนกลับกันกับข้อความทางบวก คือ ๑,๒,๓,๔

และ ๕ ตามลำดับ

คะแนนทัศนคติต่อวิชาชีพครู เป็นคะแนนที่ได้จากการตอบมาตราวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูทั้งฉบับ ซึ่งกล่าวได้ว่า มาตราวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูฉบับนี้มีสิ่งสำคัญประการหนึ่ง คือ สามารถให้คะแนนได้ ๒ แนว กล่าวคือ

๑. การให้คะแนนตามแนวทฤษฎีมาร์ติน พิชป็น เป็นการให้คะแนนในรูป

$$A_0 = \sum_{i=1}^n b_i e_i$$

A_0 : ทัศนคติต่อวิชาชีพครู

b_i : ความเชื่อเกี่ยวกับวิชาชีพครูแต่ละข้อ

e_i : ค่าประเมินคุณลักษณะอาชีพโดยทั่วไป หรือสภาพการณ์บางประการ

นั่นคือ คะแนนทัศนคติต่อวิชาชีพครูตามแนวทฤษฎีพิชป็น คือ ผลบวกของผลคูณ

ของคะแนนข้อที่ ๑ ของภาคที่ ๑ และภาคที่ ๒ ของมาตรวัดทัศนคติ

๒. การให้คะแนนตามแนวลิเกอรัท เป็นการให้คะแนนในรูปแบบ

$$A_0 = \sum_{i=1}^n b_i$$

A_0 : ทัศนคติต่อวิชาชีพครู

b_i : ความเชื่อเกี่ยวกับวิชาชีพครูแต่ละข้อ

นั่นคือ คะแนนทัศนคติต่อวิชาชีพครูตามแนวลิเกอรัท คือ ผลรวมของคะแนนความเชื่อเกี่ยวกับวิชาชีพครู หรือภาคที่ ๒ เท่านั้น

ความเที่ยงของมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครู

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่สร้างตามแนวทฤษฎีมาร์ติน ฟิชปิ่น ประกอบด้วยข้อกระทง ๓๐ ข้อ ให้คณาจารย์วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานีที่วุฒิกการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรีและมีประสบการณ์ทางการสอนมาแล้วอย่างน้อย ๑๐ ปี หรือผู้มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทและมีประสบการณ์ทางการสอนมาแล้วอย่างน้อย ๕ ปี จำนวน ๕๕ คน ทอบและนำคะแนนที่ได้คำนวณหาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach ๑๙๖๐ : ๑๖๘) ปรากฏผลดังนี้

๑. ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่คะแนนตามแนวทฤษฎีฟิชปิ่น มีค่าเท่ากับ ๐.๘๘๑๗

๒. ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่คะแนนตามแนวลิเกอรัท มีค่าเท่ากับ ๐.๘๓๖๘

๒. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นผู้ตัดสินใจกระทงของมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูแบบเซอร์สโตน ไคแก คณาจารย์ประจำวิทยาลัยครูที่มีอยู่ทั่วประเทศ ที่กำลังปฏิบัติงานในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๖ และเพื่อให้ได้ตัวอย่างที่เหมาะสมผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

๒.๑ ผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มวิทยาลัยครูออกเป็นกลุ่ม ตามการจัดกลุ่มวิทยาลัยครูของกรมการฝึกหัดครู ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง กลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก เชียงเหนือ และกลุ่มวิทยาลัยครูนครหลวง

๒.๒ ผู้วิจัยสุ่มวิทยาลัยครูจากแต่ละกลุ่มด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มกลุ่มละ ๑ วิทยาลัย จากกลุ่มวิทยาลัยครูทั้งหมด ๖ กลุ่ม รวม ๖ วิทยาลัย ดังนี้

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง

วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงขลา

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ

วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้

วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก

วิทยาลัยครูเพชรบุรี

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก เชียงเหนือ

วิทยาลัยครูนครราชสีมา

กลุ่มวิทยาลัยครูนครหลวง

วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

๒.๓ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิทยาลัยครูละ ๑๐๐ คน ๖ วิทยาลัยครูรวม ๖๐๐ คน เป็นกลุ่มตัวอย่างประเภทที่ไม่ทราบโอกาสที่ถูกเลือกขึ้นมา (Nonprobability Sample) และเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบการไล่กลุ่มตัวอย่างเท่าที่มีอยู่ (Accidental Sample) (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์) ๒๕๒๕ : ๕๕) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ก่อนตัวอย่างต้องเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์และมีความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพครู ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างตามข้อ ๑ และ ข้อ ๒ หรือ ข้อ ๓ และ ข้อ ๔ ดังนี้

- ๑. ผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี
- ๒. ผู้ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมาแล้วอย่างน้อย ๑๐ ปี
- หรือ
- ๓. ผู้ที่มีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยระดับปริญญาโท
- ๔. ผู้ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมาแล้วอย่างน้อย ๕ ปี

๓. วิธีการดำเนินการรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๗ ใช้เวลา ๑๑ สัปดาห์ โดยมีวิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

- ๓.๑ เก็บแบบมาตรวัดทัศนคติทั้ง ๒ ฉบับ เป็นชุดเดียวกัน โดยเรียงสลับมาตรวัดทัศนคติทั้ง ๒ ฉบับ สลับกันไป
- ๓.๒ ผู้วิจัยนำมาตรวัดทัศนคติแต่ละชุด แจกแก่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน พร้อมทั้งอธิบายการตอบมาตรวัดทัศนคติแต่ละฉบับด้วยตนเอง ได้ข้อมูลทั้งหมดจำนวน ๕๔๖ ชุด
- ๓.๓ นำมาตรทัศนคติทั้ง ๒ ฉบับ ตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบและการจัดอันดับข้อกระทง ผลปรากฏ ข้อมูลที่สมบูรณ์และนำมาใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๔๓๓ ชุด
- ๓.๔ ตรวจสอบให้คะแนนมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูฉบับมาตรฐานที่สร้างตามแนวทฤษฎีพีชบีเน่ พร้อมทั้งลงรหัสคำตอบของผลการตัดสินข้อกระทงของมาตรทัศนคติแบบเซอร์สโตน ปรากฏว่า คะแนนของมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาชีพครูฉบับมาตรฐานที่สร้างตามแนวทฤษฎีพีชบีเน่ของกลุ่มตัวอย่างตามแนวทฤษฎีพีชบีเน่และแนวลิเกอร์ตังนี้
 - คะแนนตามแนวทฤษฎีพีชบีเน่ มีค่าระหว่าง ๒๐๐ ถึง ๓๐๖
 - คะแนนตามแนวลิเกอร์ต มีค่าระหว่าง ๓๔ ถึง ๑๔๔
- ๓.๕ นำคะแนนที่ได้ทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างมาแจกแจงความถี่
- ๓.๖ แบ่งคะแนนจากตารางแจกแจงความถี่ออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูระดับสูง ปานกลาง และต่ำ โดยแบ่งดังปรากฏผลตามตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ คะแนนการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตาม เพอร์เซ็นต์ของข้อมูล

กลุ่มทัศนคติต่อวิชาชีพครู	% ของข้อมูล	คะแนนตาม แนวพีชบีบี	คะแนนตาม แนวลิ เกอรัท
ต่ำ	๒๗	๒๐๐-๓๕๕	๓๕-๑๐๖
ปานกลาง	๔๖	๓๕๖-๔๕๕	๑๐๗-๑๒๐
สูง	๒๗	๕๐๐-๗๐๖	๑๒๑-๑๔๕

๓.๗ คัดเลือกข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนทัศนคติต่อวิชาชีพครูที่ไม่สอดคล้องคะแนนทั้ง ๒ แนว ออกและนำข้อมูลที่เหลือในแต่ละกลุ่มคัดเลือกให้เหลือกลุ่มละ ๕๐ คน ผลปรากฏดังตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ คะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูระดับต่าง ๆ

ทัศนคติต่อวิชาชีพครู	คะแนนตามแนวพีชบีบี	คะแนนตามแนวลิ เกอรัท
ต่ำ	๒๐๐-๓๕๐	๓๕-๑๐๐
ปานกลาง	๔๒๕-๕๗๕	๑๑๑-๑๑๕
สูง	๕๘๕-๗๐๖	๑๓๐-๑๔๕

๓.๘ นำมาครทัศนคติต่อวิชาชีพครูแบบ เชอร์สโตนที่ได้ลงรหัสไว้แล้วของกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือก เจาะบัตริคอมพิวเตอร์เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูล

๔. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Packages for the Social Sciences) โดยการวิเคราะห์ดังนี้

๔.๑ การวิเคราะห์ความแตกต่างของผลการตัดสินใจของผู้ตัดสินใจ ๓ กลุ่ม โดย
วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

๔.๒ การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลการตัดสินใจเป็นคู่ ๆ โดย
ใช้การทดสอบของทูเก้ (Tukey)

๔.๓ การหาค่ามาตราประจำข้อ ซึ่งเป็นค่าตัวกลางและค่าการกระจาย
สำหรับค่าตัวกลางคำนวณโดยค่ามัธยฐาน (Median) ส่วนค่าการกระจายคำนวณหา
พิสัยควอไทล์ (Interquartile Range)

๔.๔ การหาลักษณะการกระจายของมาตราประจำข้อของแต่ละกลุ่ม และ
ทดสอบลักษณะการแจกแจงของมาตราประจำข้อของแต่ละกลุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย